

ע"פ 49614/10/14 - מרדכי מחניאן נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 49614-10-14 מחניאן נ' עיריית תל-אביב-יפו

המערער	בפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
נגד	מרדכי מחניאן
המשיבה	באמצעות אחיו מר אליעזר מחניאן
	עיריית תל-אביב-יפו
	ע"י ב"כ עוה"ד בנצקי

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים (כב' השופטת ר' פוזנסקי) מיום 21.9.14 לפיה נדחו בקשות המערער מיום 2.4.14 כלשון: **"בקשה/דרישה, ביטול/מחיקת קנס, מתן תוקף התיישנות/כמו כן גם אם לא הייתה מתקיימת חובת ההתיישנות לא היה במקרה דנן להשית כל קנס"**.

להלן השתלשלות העניינים:

1. על החלטת בית משפט קמא הוגש ערעור לבית משפט המחוזי. הדיון בערעור נקבע ליום 26.11.14 שעה 12:00. כב' השופט צ' גורפינקל ציין בפסק דינו כי המערער זומן כדן לשעה 12:00 אולם לא התייצב ולאור זאת בשעה 12:45 נמחק הערעור. ביום 15.12.14 הגיש המערער בקשה **"לביטול פסק הדין שניתן בהעדר וחיידוש הדיון"**. בקשתו נדחתה כמפורט בהחלטת בית המשפט. על פסק הדין דנן הגיש המערער בקשת רשות ערעור לבימ"ש העליון וניתנה לו רשות ערעור. פסק דינו של בימ"ש המחוזי בוטל והדיון הוחזר לשמיעת הערעור. הדיון בערעור נקבע פעם נוספת בבית משפט מחוזי ליום 17.5.15. אולם גם הפעם לא התייצב המערער למרות שזומן כדן. בית המשפט מחק פעם נוספת את הערעור וקבע: **"אם המערער יגיש בקשה נוספת לחידוש הדיון, תנאי מוקדם לדיון בבקשה יהיה הפקדת הוצאות בסך ₪ 1,000 כיון שזו פעם שניה שנציגת העירייה מוטרחת להגיע לבית המשפט לשווא"**.

יודגש כי המערער לא הפקיד את הסכום הנ"ל כאשר הגיש שוב בקשה לחידוש הדיון. למרות זאת, ולפנים משורת הדין החלטתי לדון בערעורו. גם ביום 2.3.16 לא הופיע המערער, ב"כ המשיבה התקשרה עם מיופה כוחו אשר הודיע כי לא קיבלו הזמנה והדיון נדחה להיום. אתמול הוגשה בקשת דחייה אולם בקשה זו נדחתה והדיון התקיים היום כפי שנקבע במעמד הצדדים.

טענות המערער בקליפת אגוז הן כדלקמן:

1. חנייה על מדרכה מותרת לפי חוק הנכים לצורך הובלת נכה.
2. העבירה התיישנה מאחר וההתיישנות היא שנה ויום מאי משלוח תשובת המשיבה לבקשתו של המערער לביטול הקנס. המשיבה לא המציאה פלט מחשב המאמת את גירסתה בנוגע לשליחת התראה בגין אי תשלום הקנס.
3. מדובר בעבירת חטא וההתיישנות היא 3 שנים מיום המסירה הראשונה שהייתה בינואר 2013.

להלן טענות ב"כ המשיבה:

1. בהתאם להוראות סעיף 230 לחסד"פ בית המשפט רשאי להעתר לבקשה להישפט באיחור אם התקיימו התנאים הקבועים בסעיף 229ה' לחסד"פ. דהיינו עליו להשתכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במערער ושמןעו ממנו להגשה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.
2. התנאים הלו אינם מתקיימים בעניינו. המערער ידע על חובו, השתהה במשך שנים רבות, לא המציא הוכחה באשר לפנייה למשיבה בנוגע לדו"ח, ומדובר בטענה בעלמא. פנייתו הראשונה למשיבה הייתה רק בשנת 2013 באמצעות מיופה כוחו.
3. ננקטו נגד המערער פעולות גבייה, משלוח שתי דרישות תשלום בשנת 2010, עיקול מטלטלין ביוני 2011, נשלחה תזכורת בינואר 2013 ורק לאחר מכן הגיע מיופה הכוח למשרדי המשיבה ב- 3.2.13. גם לאחר מכן נמשכו פעולות האכיפה ובינואר 2014 הגיע המערער למשרדי המשיבה, לא הגיע להסדר ורק לאחר מכן הוגשה בקשתו לבית המשפט לעניינים מקומיים.

דין והכרעה:

המערער אינו חולק על כך שקיבל את הודעת הקנס מ- 17.8.09 ולדבריו פנה מיד לאחר קבלתה למשיבה. המערער לא צרף הוכחה כלשהי לכך שמכתבו מיום 24.9.09 אכן נשלח למשרדי המשיבה. אין בידיו אישור דואר רשום או אישור על משלוח הפקס' וכדומה. כל שיש בידיו זה מספר פקס' של המשיבה. כאמור המשיבה טוענת כי מכתב זה כלל לא הגיע לידיה. אין ספק כי על המערער הייתה מוטלת החובה לוודא כי אכן המשיבה קיבלה את בקשתו וכי היא בטיפול, או לפנות ישירות לבית המשפט תוך 90 יום בבקשה להישפט ולא להמתין במשך שנים לתשובה למרות שהמשיבה נקטה כלפיו בינתיים באין ספור הליכי גבייה, משנת 2010 ואילך. רק בשנת 2014 לאחר שני ביקורים ביום 3.2.13 ובינואר 2014, במשרדי המשיבה שלא הניבו הסדר בין הצדדים, הגיש המערער ביום 2.4.14 את בקשתו לבית המשפט לעניינים מקומיים. אין כל הסבר מניח את הדעת מדוע לא הוגשה הבקשה במועד, ובוודאי שלא מדובר על טעמים שאינם תלויים במערער. בנסיבות הללו גם לא חלה התיישנות. יוער, כי גם במכתבו מיום 24.9.09 למשיבה, לא ביקש המערער להישפט כי אם עתר לביטול הקנס מאחר ולא היה במקום

סימון שהמקום אסור בחנייה.

זאת ועוד, במכתב זה אף לא צוין כלל כי מדובר ברכב בעל תו חניה של נכה והטענה הייתה כאמור כי החנייה הייתה במקום המסומן בסימון שהחנייה מותרת. באותו מכתב אף לא צוין המערער כי הסיע את אימו הנכה. הטענה דנן הועלתה לראשונה רק בבקשתו שהוגשה לבית המשפט לעניינים מקומיים ביום 2.4.14. יודגש כי גם בדו"ח החניה נשוא הדיון לא צוין כי הרכב היה בעל תו נכה. וכל העובדות הללו אומרות "דרשני".

בדיון היום אכן הציג מייפה כוחו של המערער תו נכה, אולם הוברר כי התו דנן הוצא לאחר מתן הדו"ח נשוא הדיון וכי מופיע בו מספר רכב אחר מהרשום בדו"ח. לטענת המערער, הרכב נשוא הדו"ח נגנב.

אי לכך ולאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בית משפט לעניינים מקומיים ואני דוחה את הערעור.

לפנים משורת הדין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ו' אדר ב' תשע"ו, 16 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.